

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT No. 8 - augustus 1967

MAANDOVERZICHT AUGUSTUS - No. 8

DE OLAS-CONFERENTIE

- Een nieuwe internationale	Blz.	2
- Sowjet-betrekkingen met Latijns Amerika	,,	3
- ARISMENDI vecht tegen de bierkaai	,,	3
- Partij of kerk	,,	4
- Waarom O.L.A.S.	,,	5
- O.L.A.S. en "Black Power"	,,	6
- Conclusie	,,	7

CUBA

- Zondebokken	,,	8
- Presentatie van C.I.A.-agenten	,,	9
- Last met Jehova's agenten	,,	9
- Luchtpiraten	,,	9

VENEZUELA

- MEDINA SILVA over O.L.A.S.-conferentie	,,	10
- Tegenslag voor terroristen	,,	10
- Het kandidatentoernooi	,,	11
- V.S. niet militant genoeg?	,,	12

COLOMBIA

- Een jaar LLERAS RESTREPO	,,	13
----------------------------	----	----

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

- Crisis in de P.R.D.	,,	14
- Commentaar van de P.R.S.C.	,,	15

ST. KITTS - NEVIS - ANGUILLA

,, 16

NEDERLANDSE ANTILLEN

- Verzoening in de A.H.U.	,,	17
- A.H.U. beoordeeld	,,	17
- Nederlandse Antillen door O.L.A.S.	,,	18

DE O.L.A.S.-CONFERENTIE

Een nieuwe internationale

Afgaande op de numerieke zwakte van de continentale schepselen van CASTRO zou men kunnen menen de spot te mogen drijven met de lawine van bombastische kreten die zij gedurende twee weken in augustus in Havanna produceerden. Alarmisten zouden daarentegen in het O.L.A.S.-festijn van afgelopen maand de fabricage van pasklare spoken kunnen onderkennen, welke van groot nut zouden kunnen zijn bij het rechtvaardigen van maatregelen van willekeur in eigen land.

Een objectieve evaluatie van de recente O.L.A.S.-conferentie is des te meer noodzakelijk omdat wat in Havanna werd besproken en beslist, een rol zal spelen in de komende sociale en politieke ontwikkelingen in het Caraïbisch gebied, Latijns Amerika en misschien zelfs het gehele Westelijk Halfrond. Welke invloed de conferentie zal hebben, en hoe groot deze invloed zal zijn, valt vooralsnog niet te zeggen, maar in ieder geval zal men in dit gebied - en ook in de Nederlandse Antillen - een duidelijk begrip moeten hebben van het hoe en waarom van de O.L.A.S., wil men er op een intelligente en verantwoorde wijze op kunnen reageren.

CASTRO heeft een nieuwe internationale voor Latijns Amerika in het leven geroepen. Waar de Latijns Amerikaanse communisten slechts enkele jaren geleden nog konden trachten het fenomeen CASTRO te passen in het patroon van hun wereldrevolutie, staan zij thans voor de keus een openlijke strijd met hem aan te binden, of zich als min of meer getolereerde relikwieën aan te sluiten bij een conglomeratie van linkse militanten die volledig door Cuba wordt gedirigeerd. Evenals de "New Left" in West Europa en de Verenigde Staten, beschouwen deze militanten de communistische partijen bijna als lidmaten van de "Establishment".

Als CASTRO in zijn slotrede van de conferentie stelt dat de communisten in Latijns Amerika 35 jaar lang cliché's en slagzinnen hebben geproduceerd, maar niets hebben bereikt, dan richt hij het wapen van zijn eigen overwinning op de zwakste plek in het harnas van zijn ideologische stiefbroeders. Toen de Latijns Amerikaanse communisten onder zachte druk van Moskou, en genoopt door de vrees dat net als in Cuba de een of andere wilde man ook elders de zegepalm zou behalen, CASTRO tot het nest toelieten, konden zij al weten dat hij het jong van een koekoek was. Al had Fidel zijn bekering tot het communisme luidkeels verkondigd, slechts uit opportuniteitsoverwelingen werden zijn geloofsbrieven goed-

gekeurd. Het succesvol adopteren van de Cubaanse revolutie was een Sowjet overwinning in de koude oorlog, maar uiteindelijk heeft CASTRO van deze overwinning de meeste vruchten geplukt. Hij heeft de ruggesteun gekregen die het voor de Verenigde Staten onmogelijk maakte hem te breken, doorkruist nu straffeloos de Sowjetpolitiek en smijt de communisten die hem niet zinnen het nest uit.

Sowjet-betrekkingen met Latijns Amerika

Bij zijn recente bezoek aan Cuba moet KOSYGIN aan CASTRO het verzoek hebben gedaan om op de O.L.A.S.-conferentie de onenigheid tussen de Sowjet-Unie en Cuba ten aanzien van het onderhouden van betrekkingen met Latijns Amerikaanse landen niet te benadrukken. KOSYGIN pleitte tevergeefs.

CASTRO las de brief van 15 maart 1967, waarin de C.P.-Venezuela hem betichtte van verraad en zelfzucht in zijn geheel voor. Hij toonde zich erg gekwetst door het verwijt der Venezolanen dat Cuba handel dreef met kapitalistische landen en anderen van inconsequentie meende te mogen beschuldigen. Na zijn handelsbetrekkingen met het Verenigd Koninkrijk e.a. te hebben verdedigd vuurde hij een salvo af op "socialistische landen" die economische hulp verlenen aan Latijns Amerikaanse "oligarchieën die er op uit zijn Cuba en dappere guerrilla's in eigen land te vernietigen". De vergelijking der Venezolanen vond hij - overigens terecht - niet steekhoudend. CASTRO vond het jammer dat deze vuile was buiten gehangen moest worden, maar men had hem geen keus gelaten. Hij onthulde de Sowjets te hebben medegedeeld dat hij zich niet druk maakte om handel met Zuid Amerikaanse landen, maar wel en zeer beslist om financiële en technische bijstand, die neerkwam op collaboratie met bandieten die Cuba de strot af willen bijten. Hiermee mocht KOSYGIN het doen.

ARISMENDI vecht tegen de bierkaai.

Rodney ARISMENDI, de secretaris generaal van de C.P.-Uruguay en de hoogste vertegenwoordiger van de communistische traditie in Latijns Amerika op de OLAS-conferentie, heeft met alle macht getracht de resoluties van O.L.A.S. zodanig te temperen dat de communistische partijen tenminste een ontsnappingsclausule kregen waaraan zij hun solidariteit met CASTRO's beweging konden ophangen. Hij slaagde voor wat betreft de officiële verklaringen van de conferentie ten dele en moest naderhand aanhoren hoe de communistische partijen in CASTRO's slotrede met de grond gelijk werden gemaakt.

Concessies die ARISMENDI wist af te dwingen in de algemeneverklaring, worden elders in hetzelfde document bovendien geloochend.

Uit paragraaf 4 blijkt "dat de principes van het Marxistisch-Leninisme de revolutionaire beweging in Latijns Amerika leiden". Dit is echter niet meer dan een palliatief, want uit CASTRO's rede bleek dat de Latijns Amerikaanse communisten van de ideeën van MARX niet veel hebben begrepen.

ARISMENDI slaagde er in de gewapende strijd te doen kwalificeren niet als de "enige"weg", maar als de "voornaamste"weg die de revolutionairen moeten bewandelen. Deze formulering in paragraaf 5 sluit andere wegen dus niet a priori uit. Maar in de volgende paragraaf blijkt meteen dat "alle andere vormen van strijd ten dienste moeten staan van de bevordering van de gewapende strijd, en deze strijd nimmer in de weg mogen staan".

De O.L.A.S. erkent weliswaar dat er landen kunnen zijn, waarin de gewapende revolutie niet een "onmiddellijke" taak is van de revolutionairen, maar deze revolutionairen worden eraan herinnerd dat zij er vroeg of laat aan zullen moeten geloven.

De genadeslag krijgen de communistische partijen wanneer OLAS verklaart dat de guerrilla het meest doeltreffende middel is om de strijd te openen en te volvoeren, en dat bij het leiden van de revolutie het militair en het politiek commando verenigd moeten zijn. De orthodoxe stadscommunisten zullen dus het "verde olivo" moeten aantrekken en met het krijgstuig op de rug door bergen en jungles moeten gaan sjouwen. Zijn zij niet bereid dit te doen, dan zullen zij zich moeten neerleggen bij hun ondergeschiktheid aan de guerrillaleiders. Deze ook door Regis DEBRAY uit de "gedachten van Fidel" gedestilleerde thesis, heeft reeds aanleiding gegeven tot de algehele breuk tussen de Cubaanse en Venezolaanse partijen. Vroeg of laat zullen alle andere partijen in Latijns Amerika moeten kiezen of delen,

Partij of kerk

Fidel noemde de discussies op de conferentie betreffende de vraag of de wapen de strijd nu de enige, de beste of de voornaamste weg voor de revolutie is, byzantijns. Het kon hem weinig schelen hoe het gesteld werd, want op de lange duur was er toch maar één weg.

"Maar goed", aldus CASTRO, "het gebruik van de term "enige" had de indruk kunnen wekken dat wij willen dat iedereen nu op staande voet naar de wapens grijpt. Dit bedoelen wij natuurlijk niet. Wat wij wél willen, is dat een duidelijk onderscheid gemaakt wordt tussen degenen die de revolutie willen versnellen en degenen die onder geen enkele omstandigheid het lef zullen hebben geweld te gebruiken. Deze laatsten zijn het die de revolutie in de weg staan.

- 5 -

Om niemand er aan te laten twijfelen dat hij hieronder de orthodoxe communisten rekende, vervolgde CASTRO met een tirade tegen "degenen die zichzelf het revolutionair monopolie menen te hebben mogen toeëigenen!" het waren mensen die zich bedienden van oude cliché's, wiens documenten dode letters waren, opgediend als marxisme, maar in wezen niet verschillend van een catechismus, een litanie of een rozenkrans. Deze mensen, die nog geloofden dat de bourgeoisie in de revolutie in Latijns Amerika een rol kon spelen, hadden het communisme op het continent tot een kerk gemaakt. Hun geest was parochiaal, zij hoorden thuis in een klooster.

"Er is", aldus CASTRO, "een veel grotere beweging in Latijns Amerika, dan enkel die der communistische partijen. Deze beweging maakt op ons aanspraak en wij als communistische partij zullen strijden om een einde te maken aan de engheid die zich van het communisme in Latijns Amerika meester heeft gemaakt. Wij behoren bij de brede revolutionaire beweging. Wij behoren bij O.L.A.S."

Waarom O.L.A.S.?

Guerrilla is voor Latijns Amerika niets nieuws. De beschaving heeft min of meer een ring gesmeed om het achtergebleven binnenland van het continent, dat eerst nu begint te worden opengelegd. In de afgelopen honderd jaar is er vrijwel geen moment geweest dat niet ergens in het binnenland van Zuid Amerika strijd werd geleverd tegen de een of andere hoofdstedelijke macht. Vaak faalden de opstandelingen en dan werden zij vergeten. Dan ook kon de dictatuur van het ogenblik haar zitting rondom de schatkist prolongeren. De volgende opstandelingen zouden misschien niet zo licht vergeten worden. Geduld is nooit een factor geweest in de planning van Latijns Amerikaanse revoluties. Men sloeg of te vroeg toe en faalde, of toevallig net op tijd en slaagde. Met grenzeloos geduld te wroeten, cellen op te bouwen, organisaties te infiltreren, om eindeloos te moeten wachten op de rijping der omstandigheden, zoals het een georganiseerde communist betaamt, past niet in het Latijns Amerikaanse patroon. Afgezien nog van het feit dat CASTRO de pretensie heeft onder de Latijns Amerikaanse communisten de lakens te mogen uitdelen, ligt het grote verschil tussen hem en de "echte" communisten hierin, dat hij geen geduld heeft.

En omdat zoveel jonge Zuid Amerikaanse hemelbestormers ook geen geduld hebben kon O.L.A.S. tot stand komen. Er schuilt romantiek in het uitdagen van de gehele wereld, en dan niet met het surrogaat van woorden, maar met daden.

Voegt men hierbij nog de omhelzing door O.L.A.S. van de communistische utopie en plaatst men daar tegenover de sociale, economische en geestelijke beroering,

waarin de maatschappij in de Latijns Amerikaanse landen zich bevindt, dan zal geen zinnig mens O.L.A.S. afschrijven als een groepje heethoofdige pubers, waar zelfs de communisten niets mee te maken willen hebben".

O.L.A.S. en "Black Power"

De aanwezigheid van de Amerikaanse "black Power" leider, Stokeley CARMICHAEL, en van George WARE en Julius LESTER, beiden leden van de abusievelijk "Student Non-violent Coordinating Committee" genoemde militante organisatie voor gelijk-gerechtigdheid van de Amerikaanse negerbevolking, verleende aan de O.L.A.S.-conferentie een nieuwe dimensie.

De vergadering aanvaardde een resolutie waarin solidariteit werd betuigd met het streven van de Amerikaanse negerbevolking en - op voorstel van de Surinaamse delegatie - de 18e augustus van elk jaar, de verjaardag van de relletjes in Watts, werd uitgetrokken de dag voor solidariteit met deze beweging.

Reeds in zijn rede op de 26e juli had Fidel CASTRO een parallel getrokken tussen de "black power" beweging in de Verenigde Staten en de O.L.A.S.

Ook dat CARMICHAEL banden had met CASTRO was geruime tijd - zij het in beperkte kring - bekend.

Een uitbreiding van het concept O.L.A.S. zodat het ook de Amerikaanse extremistische negerbeweging zou kunnen omvatten, lag dus ergens in de lijn der verwachtingen. Toch bleef het bij een benadrukking van de geestverwantschap.

CASTRO was in zijn slotrede zelfs buitengewoon voorzichtig. Indachtig het feit dat drie kwart van de Cubaanse bevolking blank is en het regiem er zich op beroept dat er op Cuba geen enkele vorm van raciale discriminatie bestaat, nam hij op zich de moeilijke taak om ter plaatse de "black power"-beweging van racisme vrij te pleiten. Hij vond het zeer begrijpelijk dat het de negers in Amerika waren die als eersten waren begonnen met het verzet tegen mishandeling, armoede en uitbuiting. Per slot van rekening was het toch zo dat de Amerikaanse neger meer dan welke andere groep dan ook te lijden had van de verwrongen structuur van de Amerikaanse gemeenschap. Edoch, het zou volgens CASTRO niet lang duren voordat de negerbeweging zich zal ontwikkelen tot de "revolutionaire" beweging en zich zal verbinden "tot" (met wie of wat, gaf Fidel niet aan) de voorhoede van een sociale revolutie, die eens de Amerikaanse maatschappij zal bevrijden. "Daarom", vond CASTRO, "is elke poging om de negerbeweging in de Verenigde Staten te doodverven als een racistische beweging, beledigend en lasterlijk".

CASTRO mag dan uitgaan van de stelling: "wie de vijand is van mijn vijand, is

mijn vriend", hij beseft heel goed dat hij raciaal in een ander kamp zit dan CARMICHAEL. CARMICHAEL moet dan ook goed leren differentiëren tussen "whitey" en "white".

Dit neemt niet weg dat vriendschapsbanden met de "Black Power" nuttig zijn; nuttig misschien ook in CASTRO's plannen in het Caraïbisch gebied, waar de Engelse, Franse en Nederlandse gebieden overwegend negroïd zijn en waar zich juist in deze gebieden naarmate de belangstelling der Europese moederlanden verflauwt, een vacuum ontwikkelt, waarin O.L.A.S. de Verenigde Staten wil opwachten.

Conclusie

Er zijn allerlei factoren die de kansen van O.L.A.S. in het door CASTRO gekozen strijdperk beïnvloeden. Rusland, de Verenigde Staten, de O.A.S., de Latijn Amerikaanse communistische partijen, de bedreigde regeringen, allen spelen hun eigen rol in het drama dat Fidel wil regisseren. Daarom zijn de kansen van O.L.A.S. dan ook onberekenbaar.

Wat wel gesteld kan worden is dat O.L.A.S. de natuurlijke reactie van mensen die zich bedreigd voelen, mee heeft. Het plaatsen van geweld tegen geweld is begrijpelijk, soms zelfs noodzakelijk, maar vaak onverstandig.

Hoe zwakker een regering zich voelt, hoe gauwer zij geneigd zal zijn om ook waar het niet noodzakelijk is, repressief op te treden. Het extremisme vindt een voedingsbodem waar corruptie en willekeur welig tieren, maar het zal pas goed wortel kunnen schieten, wanneer het wordt gebruikt als excuus voor het knevelen van degenen die op verantwoorde wijze tegen corruptie en willekeur ageren.

Helaas zijn er in Latijns Amerika nog voldoende machten die O.L.A.S. zullen willen aangrijpen om de democratie geweld aan te doen en de politieke/sociale ontwikkeling in hun land zo lang in te dammen, dat alle gematigde elementen die een gezonde toekomst zouden kunnen helpen opbouwen, door het extremisme worden overspoeld.

CUBAZondebokken

Toen het Sino/Sowjet conflict nog tot rijping moest komen, was Albanië de zondebok van Moskou en Joegoslavië die van Peking. Joegoslavië heeft ook voor Cuba al eerder de rol van doelwit gespeeld, toen Fidel zonder Moskou openlijk te kwetsen de Chinese harde lijn wilde steunen. Na de breuk tussen Cuba en China kregen de Joegoslaven wat rust, maar recentelijk besloten de Cubanen op hen hun woede over de Sowjetbetrekkingen met Latijns Amerika te koelen. Kritiek op de Sowjet-Unie bleef wat ingetoomd, maar de werkelijke gevoelens der Cubanen konden destilleren uit de vernietigende uitspraken over Joegoslavië.

Joegoslavië was het enige communistische land dat niet werd uitgenodigd waarnemers naar de O.L.A.S.-conferentie te zenden. De Joegoslaafse interesse in West Europese en Amerikaanse investeringen, werd uitgebreid door de Cubanen gelaakt. Het land werd "de kapitalistische afgrond ingeduwd". Het openen van handelsbetrekkingen tussen Belgrado en La Paz werd een bewijs van Joegoslavië's vijandschap jegens de Latijns Amerikaanse revolutionairen" genoemd.

Naarmate de verhoudingen tussen de Sowjet-Unie en Cuba meer verkoelen zullen verdere aanvallen tegen Joegoslavië kunnen worden verwacht. En zolang Moskou niet zelf de volle laag krijgt, kan de fulminatie tegen Belgrado als thermometer dienst doen.

Iets dergelijks valt waar te nemen in de relaties tussen de CP-Cuba en de CP-Venezuela. De breuk tussen deze partijen is nu zo volledig, dat alles gezegd kan worden. De Venezolanen kunnen nu als spreekbuis van Moskou en andere Latijns Amerikaanse partijen enkele ongezoeten waarheden laten horen, terwijl de Cubanen van hun kant bij hun kritiek op de Latijns Amerikaanse communistische partijen, de werkelijke beledigingen aan het Venezolaanse adres kunnen richten. Een voorproefje hiervan kwam reeds in CASTRO's slotrede bij de O.L.A.S.-conferentie. Hoewel er van de Latijns Amerikaanse partijen so wie so al weinig goeds overbleef, bewaarde Fidel zijn bitterste gal voor de CP-Venezuela.

Deze was geen "kerk" zoals de andere, maar een "mafia". Het verschil is misschien subtiel, maar toch onmiskenbaar.

Presentatie van C.I.A.-agenten

Een zestal personen, beschuldigd van sabotage- en moordplannen in opdracht van de C.I.A., alsmede hun arsenaal van wapens en apparatuur, werden door de Cubanen tentoongesteld aan het O.L.A.S.-forum en aan de buitenlandse pers, die afgelopen maand in Havana de conferentie bijwoonde.

De beschuldigde mannen - allen Cubanen - die bij de interviews bekenden o.m. de opdracht gehad te hebben Fidel CASTRO te vermoorden, werden door de Cubanen kennelijk gebruikt om de O.A.S. de loef af te steken.

CASTRO wilde de O.A.S.-ministers, die op 22 september in Washington bijeenkomen om maatregelen tegen zijn voortdurende subversie te beramen, voor zijn, Uit de vertoning in Havana bleek immers dat de "O.A.S.-lakeien van de C.I.A." wel de splinter in CASTRO's oog, maar niet de balk in hun eigen ogen zagen. Dat de "godeloze" Fidel overigens in het oude testament net zo goed thuis is als in het nieuwe, bewijst zijn bereidheid oog om oog en tand on tand te eisen.

Last met Jehova's getuigen

Gevangenisstraffen werden uitgedeeld aan Jehova's Getuigen in Cuba, die gewetensgetrouw weigerden dienste nemen in de revolutionaire strijdkrachten. Het feit dat de Getuigen propaganda maken voor dienstweigering en met een volledig negeren van de artikelen van O.L.A.S. Armageddon afwachten, bestempelde hen volgens de Cubaanse rechter tot instrumenten van het Yankee imperialisme. Vooral het zieltjeswinnen onder de Cubaanse jeugd werd volgens het betreffende persbericht de beklaagden tijdens de rechtszitting erg kwalijk genomen door een zeshonderdtal toeschouwers. Het moet wel een luidruchtige zitting zijn geweest.

Luchtpiraten

Vijf man, vier Colombianen en een Ecuadoriaan, dwongen een lijnvliegtuig van de Colombiaanse luchtvaartmaatschappij, Aerocondor, op een vlucht van Barranquilla naar San Andrés, koers te zetten op Cuba. Het vliegtuig keerde naderhand met de overige passagiers terug naar Colombia via San Andres, maar het vijftal bereikte zijn doel: bijwoning van de O.L.A.S.conferentie.

VENEZUELAMEDINA SILVA over O.L.A.S.-conferentie

De vroegere zee-officier, Pedro MEDINA SILVA, Puerto Cabello rebel, latere leider van de F.A.L.N., die deze organisatie in januari 1966 bij de oprichting van de tricontinentale O.S.P.A.A.A.L. vertegenwoordigde, en als initiatiefnemer tot de vorming van O.L.A.S. werd genoemd, heeft afgelopen maand een verklaring gepubliceerd, waarin hij de recente O.L.A.S.-conferentie in Havana veroordeelde.

Volgens MEDINA, die zich nog altijd het opperhoofd van de F.A.L.N. noemt, zijn BRAVO en CAMERO, schismatische figuren, die geholpen door Cuba de Venezolaanse bevrijdingsbeweging geweld trachten aan te doen.

De recente O.L.A.S.-conferentie was volgens MEDINA bekrompen en sectarisch. De z.g. F.A.L.N.-delegatie vertegenwoordigde niets en ook vertegenwoordigingen van andere landen waren arbitrair door het O.L.A.S.-organiserend comité gekozen. Hiermede had de O.L.A.S. haar eigen stelregels met de voeten getreden. "Daarom", aldus MEDINA, "worden door de Venezolaanse F.A.L.N. alle pogingen om O.L.A.S. te maken tot een organisatie onder supranationale leiding, verworpen. Deze pogingen zijn een aanfluiting van het doel waarvoor O.L.A.S. werd opgericht. Zij zijn bovendien niet in overeenstemming met de Latijns Amerikaanse realiteit, en brengen grote schade toe aan de continentale revolutionaire beweging!". MEDINA SILVA beloofde dat de F.A.L.N. zich zal blijven wijden aan de strijd op alle fronten en "met alle middelen".

De nog altijd voortvluchtige MEDINA SILVA heeft blijkbaar geleidelijk aan de weg teruggevonden naar de kudde der PCV. In januari 1966 was hij nog de grote militant die samen met Fidel op het podium stond. Zes maanden later, toen de splitsing in de F.A.L.N. ernstige vormen begon aan te nemen, moet hij Venezuela vanuit Cuba clandestien zijn binnengekomen als vreedstichter tussen "diehards" en "softlifers". Nog in september 1966 zou hij zich samen met Douglas BRAVO hebben schuilgehouden in Caracas. In maart 1967 distancieert hij zich met Tirso PINTO en Pedro VEGAS CASTEJON van de moord op Dr. Julio IRIBARREN BORGES. Dit was duidelijk partij kiezen. Nu volgt dan de veroordeling van de O.L.A.S., zijn eigen O.L.A.S., met argumenten uit de partijlijn van de P.C.V.

tegenslag voor terroristen

De stedelijke afdeling van de F.A.L.N., de z.g. Comando Estratégico para Sabotaje,

- 11 -

(C.E.S.), was afgelopen maand het slachtoffer van een drietal succesvolle razzias van Digepol.

Niet alleen werden acht terroristen gedood of gevangengenomen, maar onder deze laatsten bevonden zich Adolfo MEINHARDT LARES, de leider van de C.E.S., alsmede een sergeant van het Cubaanse leger, Manuel ESPINOZA DIAZ, die in juli 1966 Venezuela clandestien binnenkwam.

Ook werden grote hoeveelheden wapens, materieel en \$20.000 in beslag genomen. Hoewel de C.E.S. op de een of andere wijze zal doorsukkelen en t.z.t. misschien ook wel deze slag te boven zal komen, betekent dit succes van de Digepol wel, dat de stedelijke terroristenorganisatie voorlopig langeslagen is.

De vangst van een Cubaan is een voor de Venezolanen welkome uitbreiding van hun bewijsmateriaal voor de komende vergadering van O.A.S.-ministers in Washington.

Typerend voor de wijze waarop familiebanden en politieke affiliatie elkaar in Venezuela doorkruisen, was het feit dat een der terroristen die in het treffen met Digepol gedood werden, Luis VERA BETANCOURT, alias "Comandante Plutarco", aan moederszijde geparenteerd is aan ex-president Rómulo BETANCOURT. Het overlijdensbericht in de Venezolaanse pers werd mede door de ex-president geplaatst. Door de minister van Binnenlandse Zaken, MORA, werd medegedeeld dat "comandante Plutarco" behoorde tot de groep die Dr. Julio IRIBARREN BORGES, de broer van de minister van Buitenlandse Zaken, ontvoerde en vermoordde.

Opmerkelijk is ook - in een geheel ander vlak - dat rechts en links extremisme, dank zij de noemer extremisme, lang niet zo ver van elkaar staan als men soms wel denkt. De gearresteerde Adolfo MEINHARDT LARES was namelijk niet zo lang geleden nog een fervente aanhanger van ex-dictator PEREZ JIMENEZ, en deed in 1961 ervaring op met terrorisme, toen hij ten behoeve van PEREZ JIMENEZ en TRUJILLO in Caracas hetzelfde deed wat hij nu ten behoeve van CASTRO en de F.A.L.N. heeft gedaan.

Het kandidatentoernooi

Terwijl de gemoederen in Acción Democrática aan de oppervlakte wat bedaard zijn, dankzij waarschuwende woorden van LEONI en discreet zwijgen van BETANCOURT, vliegen de politieke primadonnas van de oppositie elkaar al naar de keel, nog voordat de coalities die A.D. zullen moeten onttronen goed en wel van stapel zijn gelopen.

- 12 -

COPEI wil gaarne praten met FND, maar CALDERA noemde zijn kandidatuur een beklonken zaak. FDP, die al een hechte band met FND had gesmeed, wil nu op korte termijn een beslissing van de samenwerkende partijen omtrent de "onafhankelijke" kandidaat, die door de coalitie gepousseerd zal worden.

Indien FND geen afstand doet van de rechten van Uslar PIETRI, zou FDP haar Wolfgang LARRAZABAL evenmin laten varen.

A.D.'s regeringspartner URD, overwoog met COPEI in zee te gaan, mits COPEI de kandidatuur van CALDERA zou opofferen. Aangezien CALDERA niet voor USLAR schijnt te willen buigen, zal hij zeker ook niet voor Jóvito VILLALBA van URD zijn plaats inruimen.

Dit alles was goed nieuws voor Acción Democrática. Verschillende A.D.-leiders hadden al voorspeld dat er van de grootse plannen om een monsterverbond tegen A.D. in het leven te roepen, niets terecht zou komen. Als de kopstukken van de andere partijen op deze wijze tewerk blijven gaan zal A.D. inderdaad een goede kans hebben om met elke kandidaat van haar keuze het presidentschap volgend jaar weer in de wacht te slepen.

V.S. niet militant genoeg?

De fractieleider van Acción Democrática in het congres, Carlos Andres PEREZ, deelde mede een wetsontwerp te zullen indienen, houdende verscherpte sancties tegen subversieve activiteiten. Hij meende dat aan personen, veroordeeld wegens subversiviteit, geen gratie zou mogen worden verleend.

Ten aanzien van de houding van de O.A.S. jegens Cuba, stelde PEREZ dat het voornamelijk de Verenigde Staten waren, die effectieve actie door de O.A.S. in de weg stonden. Deze politiek van de Verenigde Staten weet hij aan afspraken tussen dat land en de Sowjet Unie. PEREZ vond dat Venezuela het initiatief moest nemen in een campagne om CASTRO te bewijzen dat ook zijn regiem ondermijnd kan worden.

COLOMBIAEen jaar LLERAS RESTREPO

President Carlos LLERAS RESTREPO kwam in augustus verleden jaar aan het bewind. De hoge verwachtingen die men van hem had, zijn weliswaar niet geheel in vervulling gegaan, maar toch mag zijn regeringsperiode tot nu toe vrij succesvol worden genoemd.

Zijn beste prestaties hebben gelegen op het gebied van de economie en in zijn buitenlands beleid. De crisis in november 1966, toen het Internationaal Monetair Fonds een devaluatie van de Colombiaanse peso eiste, werd door LLERAS briljant omgezet in een overwinning van zijn administratie.

Zijn uitdagende houding jegens het I.M.F. en andere internationale geldschieters deed het goed bij de Colombianen. Via een gecompliceerd systeem van dubbele koersen en deviezencontrole, slaagde hij er in geruisloos aan de eisen van het I.M.F. te voldoen, waarbij hij de eer aan zichzelf hield en op de koop toe een betere greep op de Colombiaanse economie kreeg.

In zijn buitenlands beleid heeft LLERAS Colombia een leidende rol bezorgd in de economische integratie-politiek in Latijns Amerika. Hij was de gastheer van de kleine topconferentie in Bogotá, waarop de grondslag werd gelegd voor het vormen van een subregionale markt tussen Colombia, Venezuela, Ecuador, Peru en Chile. Recentelijk heeft ook Bolivia zich bij deze groep aangesloten. Met FREI van Chile geeft LLERAS ook op de presidentenconferentie in Punta del Este een grote rol gespeeld. De reeds nauwere samenwerking met Venezuela wordt in september benadrukt bij de opening van de nieuwe brug over de Arauca, waarbij LLERAS als LEONI aanwezig zullen zijn.

Een tweede, belangrijk facet van de buitenlandse politiek van LLERAS is geweest zijn streven om contact te leggen met de landen achter het ijzeren gordijn. In het afgelopen jaar werden diplomatieke betrekkingen aangeknoopt met Joegoslavië. Op consulaire niveau werden betrekkingen geopend met Tsjechoslowakije, Polen en Bulgarije. Met alle landen van Centraal en Oost Europa - uitgezonderd Albanië - onderhoudt Colombia thans handelsrelaties. In juli gaf LLERAS te kennen dat hij de ingeslagen weg zal blijven volgen, en nauwere banden met de communistische landen kunnen dan ook worden verwacht.

Tot nu toe is LLERAS er niet in geslaagd zijn ambitieuze hervormingsprogramma door het parlement te krijgen. Hij werd namelijk gedwarsboemd door het gebrek aan discipline in het nationale front en de obstructie van de ANAPO, de partij

van ex-dictator ROJAS PINILLA. Afgelopen maand kwam echter een verzoening tot stand tussen de Liberale Partij en de linkse afsplitsing daarvan, de M.R.L. onder leiding van de senator, Alfonso LOPEZ MICHELSEN, waardoor de vaste meerderheid van de regering in het parlement vergroot werd. LLERAS zal nu waarschijnlijk kunnen rekenen op de tweederden meerderheid die hij nodig heeft voor zijn sociale en economische wetgeving. De terugkeer van de M.R.L. - die onder president VALENCIA bijna tot het extremisme was afgezakt - betekent een grote persoonlijke overwinning van LLERAS.

Het extremistisch verzet tegen de regering is gesplitst in twee groepen. De CP-Colombia heeft de bandieterij van Tiro Fijo een ideologische gedaante weten te geven en beschikt in de F.A.R.C. over een guerrilla-arm. Onder Cubaans auspiciën heeft zich echter ook het z.g. E.L.N. ontwikkeld, dat in het noorden van het land guerrilla-activiteiten ontplooit. De verhoudingen tussen E.L.N. en F.A.R.C. zijn - alhoewel allebei op de O.L.A.S.-conferentie waren vertegenwoordigd - niet gezond en het ziet er niet naar uit dat het tot een verzoening zal komen.

De apathie, en vaak zelfs vijandigheid, die het leger bij de boerenbevolking ervaart, maakt het moeilijk om de guerrilla, ondanks haar gesplitste gelederen, afdoend te bestrijden. Aan terreur in de steden heeft de regering tot nu toe wel succesvol het hoofd weten te bieden. Verwacht mag worden dat het verzet in het binnenland LLERAS zorgen zal blijven baren, maar vooralsnog is er van een wezenlijk gevaar voor de veiligheid van het land geen sprake.

DOMINIKAANSE REPUBLIEK

Crisis in de P.R.D.

In het begin van de afgelopen maand nam Juan BOSCH ontslag als adviseur van de Partido Revolucionario Dominicano, omdat hij "niet volledig op de hoogte was" van wat de partij dacht en deed. BOSCH stelde dat hij vanuit Europa een ander beeld kreeg van wat er in de Dominikaanse Republiek gaande was, dan zijn partijgenoten ter plaatse. Daardoor zou hij verklaringen kunnen afleggen die in strijd zouden zijn met die van het partijbestuur in Santo Domingo.

Jottin CURY, fractieleider van de partij in de kamer van afgevaardigden, nam als zodanig eveneens ontslag. CURY kon zich niet verenigen met de politiek die gevolgd werd door de wnd. secretaris generaal, MAYNARDI REINA, een politiek van

gelimiteerde samenwerking met de regering. CURY werd vervangen door Dr. Ambrioriz DIAZ ESTRELLA.

De beide ontslagen reflecteerden niet slechts ontevredenheid met de gematigde lijn van MAYNARDI REINA, maar konden worden opgevat als een poging van de twee leiders om de partij te dwingen deze lijn te laten varen.

Inmiddels keerden secretaris generaal José Francisco PEÑA GOMEZ van zijn Europese toernée en bedevaart bij BOSCH naar de Dominikaanse Republiek terug.

Uit zijn eerste persconferentie bleek al dat de matiging van MAYNARDI REINA niet langer in de P.R.D. zou prevaleren. PEÑA sprak als vanouds met ontzag over BOSCH en plaatste zich volledig achter de nieuwe theorieën van de oud-president. Juan BOSCH is namelijk tot de conclusie gekomen dat wat de Dominikaanse Republiek nodig heeft een "dictatuur van het volk" is. Mét BOSCH meende PEÑA dat een democratische revolutie in de Dominikaanse Republiek niet mogelijk is. Hij deelde mede BOSCH ervan te hebben overtuigd, dat deze toch maar moest aanblijven als adviseur van de partij. MAYNARDI REINA moest in ieder geval zijn plaats weer inruimen, en twee nieuwe benoemingen in de partijleiding duiden erop dat de militanten weer overwicht hebben. Washington De PEÑA werd secretaris generaal van het subcomité voor Santo Domingo, terwijl CASIMIRO CASTRO, nog herstellende van de recente aanslag op zijn leven, perssecretaris van de P.R.D. zou worden.

Wat BOSCH bedoelt met "dictatuur van het volk" is niet geheel duidelijk. Het lijkt wel wat op een dictatuur van het proletariaat, maar kan ook een soort verlicht despotisme zijn van een door de massa vereerde caudillo.

Commentaar van de P.R.S.C.

De P.R.S.C. - de Christendemocratische partij, die thans een "constructieve oppositie" voert - reageerde op de verklaringen van BOSCH en PEÑA GOMEZ met een vernietigend commentaar. De Christendemocraten konden niet begrijpen dat er nog P.R.D.-istas waren die in het alwetend genie van BOSCH nog steeds het warhoofd niet onderkennen. "Gezeten op zijn balkonnetje in Madrid", aldus de P.R.S.C.-verklaring, heeft Juan BOSCH een nieuwe politieke theorie uitgevonden, een combinatie van marxisme en fascisme, dat in lijnrechte tegenspraak is met de vrijheid en de democratie waarvoor hij zijn leven lang heeft gestreden". Terecht merkte de P.R.S.C. op dat BOSCH concludeerde dat de democratie in de

Dominikaanse Republiek geen kans heeft, omdat hij persoonlijk in zijn experiment met de democratie faalde. De P.R.S.C. waarschuwde de volgelingen van BOSCH tegen het blindelings blijven volgen van een man die "zijn eigen politieke graf heeft gegraven".

"men zal moeten begrijpen", aldus de verklaring, "dat een politiek lijk moet worden begraven, niet gevolgd".

St. KITTS - NEVIS - ANGUILLA

De Kingston-conferentie van Gemenebestlanden in het Caraïbisch gebied met Lord SHEPHERD van het Verenigd Koninkrijk, die ten doel had een oplossing te vinden voor de Anguilla-crisis, eindigde zonder resultaat. Vernomen werd dat de premier van Jamaica, Hugh SHEARER deelname van zijn land in een z.g. regionale "vredezmacht" uitsloot, en ook gekant was tegen een unilateraal Brits ingrijpen in de affaire. SHEARER zou hebben gesteld dat de Anguillanen zelf hun toekomst dienen te bepalen.

De Amerikaanse hoogleraar, Dr. Roger FISHER, die optrad als juridisch adviseur van de "voorlopige regering" van Anguilla, verklaarde tegenover de V.N. sub-commissie die naar de crisis een onderzoek instelt, dat de Anguillanen zich zouden verzetten tegen elke poging van St. Kitts, de Gemenebestlanden, het Verenigd Koninkrijk, of wie dan ook, om gewapenderhand een oplossing te forceren. Hij gaf toe dat onafhankelijkheid om praktische redenen niet te realiseren zou zijn. Een van de suggesties die hij meende te kunnen geven, was associatie van Anguilla met Sint Maarten. Met welk helpt hij dacht dat Anguilla zich zou moeten associëren, bleek uit de verklaring van FISHER helaas niet.

Inmiddels werd in Basseterre op St. Kitts een aantal personen, o.w. de oppositieleider, Dr. William HERBERT, die na hun arrestatie in verband met de Anguilla-crisis op borgtocht waren vrijgelaten, wederom ingesloten op grond van een noodwet, die op 12 augustus door de assemblée werd aangenomen. Vernomen werd dat de situatie in St. Kitts allesbehalve rooskleurig is. De regering van premier BRADSHAW blijft met hysterie reageren op de crisis. Met grote voortvarendheid wordt elk groepje van mensen die op straat met elkaar staan te praten, door de politie uiteengedreven. Arrestaties, vaak op gronden als het beluisteren van een buitenlands radiostation, zijn schering en inslag. Onder de bevolking zou er een klimaat van angst zijn gecreëerd.

NEDERLANDSE ANTILLEN

Verzoening in de A.H.U.

Plotseling is alles weer pais en vree in het bestuur van de A.H.U. Voorzitter GODETT en secretaris NITA zijn het - volgens de C.B.H. met als inzet de opheffing van het beslag op A.H.U.-gelden - weer met elkaar eens geworden. Dimas HOEK heeft zijn ontslag genomen als penningmeester, schijnbaar onder druk van NITA, en wordt als zodanig vervangen door Luis MEDINA die eerder door NITA werd gekarakteriseerd als iemand die "nooit weet waar men het over heeft". Voorlopig is NITA als overwinnaar uit het strijdperk gekomen. Zijn vordering op de A.H.U. werd door de rechter in kort geding toegewezen. Dimas HOEK, de geallieerde van GODETT in de ruzie met NITA, heeft het veld moeten ruimen, en NITA is weer lid geworden van de commissie die de gelden beheert van het steunfonds voor de havenarbeiders.

Gezamenlijk traden GODETT en NITA op in een korte staking, die door de A.H.U. werd uitgeroepen, omdat de K.N.S.M. het aantal werknemers in de loodsploeg had verminderd. Waar de maatschappij volgens de C.A.O. het recht hiertoe had, gelastte de rechter in kort geding de A.H.U. de staking op te breken. K.N.S.M.-funktionarissen hadden NITA opdracht gegeven zich van het maatschappij-terrein te verwijderen omdat hij de werknemers tot staken opriep. Toen NITA hieraan geen gehoor gaf, werd tegen hem proces-verbaal opgemaakt. Bij de uitspraak in het kort geding gelastte de rechter evenwel de K.N.S.M. NITA tot de werf toe te laten. Deze uitspraak verwekte in grote kring verwondering, niet omdat haar juistheid in twijfel werd getrokken, maar omdat zij zo sterk contrasteerde met die welke de voorzitter van de C.B.H., ROJER trof. De maatschappij werd immers in het gelijk gesteld door de rechter toen zij ROJER schorste en hem de toegang tot de werven ontzegde, nadat hij een eveneens onrechtmatig bevonden staking van een dag had geleid.

A.H.U. bevoordeeld?

Het is opmerkelijk dat de S.V.C. tegenover ROJER een gesloten front heeft gesteld en niet tegenover GODETT. ROJER is door de K.N.S.M. geschorst, maar wordt ook door de andere leden van de S.V.C. niet als werknemer toegelaten, terwijl GODETT ondanks het ostracisme door de K.N.S.M., wel emplooi heeft gevonden bij de H.E.M.C.

Door de C.B.H. werd bij de S.V.C. de kwestie loonsverhoging in verband met stijging van de kosten van levensonderhoud aanhangig gemaakt. In zijn openings-

gambiet eiste de C.B.H. 12%, hetgeen uiteraard buiten proporties was. De uiteindelijk door de S.V.C. toegekende 3,2% stelde de C.B.H. niet tevreden, maar was in ieder geval een gevolg van de démarches van deze bond. Het is begrijpelijk dat door de S.V.C. de loonsverhoging over de gehele linie werd toegekend, dus ook aan de losse arbeiders, die door de A.H.U. worden vertegenwoordigd. Niettemin kreeg de A.H.U. hiermee een douceurtje in de schoot geworpen. Ook met betrekking tot de kwestie bestaanszekerheid, c.q. pensioenregeling van losse arbeiders, boekte de A.H.U. een onverwacht succes. De inhoud van de pensioenregeling waarover tussen A.H.U. en S.V.C. overeenstemming werd bereikt, is nog niet bekend, maar de regeling werd door het bestuur van de A.H.U. aangegrepen als bewijs dat het zonder fanfare, en niettegenstaande interne moeilijkheden, de belangen van de arbeiders wel degelijk heeft behartigd. Gezien de onverkwikkelijke twisten in het bestuur, het onverantwoordelijk Sinterklaas-spelen van NITA met de saldi van arbeiders bij het welvaartsfonds, en het feit dat S.V.C. en A.H.U. in geen maanden bijeen waren gekomen, had de A.H.U. dit bewijs van constructief werk wel hard nodig. De bond mag de S.V.C. dan ook dankbaar zijn dat zij op zo'n gelukkig moment met de pensioenregeling voor de dag is gekomen.

Nederlandse Antillen genegeerd door O.L.A.S.

De Nederlandse Antillen mogen zich gelukkig prijzen niet in de belangstelling van de O.L.A.S.-conferentie te hebben gestaan. De resolutie inzake het kolonialisme maakte melding van de gebieden, w.o. Nederlandse, die nog geen onafhankelijkheid hebben verworven, en 'die op de O.L.A.S.-conferentie vertegenwoordigd' waren. Dit sloeg dus slechts op Suriname, vanwaar een driemans delegatie naar Havanna was gekomen. Toch is het niet redelijk om aan te nemen dat het de Nederlandse Antillen slechts aan één enthousiasteling heeft ontbroken om te qualificeren voor het programma dat in Havanna werd opgesteld voor de toekomst van de Caraïbische landen die nog officieel of de facto onder het koloniale juk zuchten. Onze ligging in het Caraïbisch gebied staat borg voor onze plaats in het schema van O.L.A.S.-subversie. In eerste instantie wordt van de progressieve krachten in landen als de Nederlandse Antillen en Suriname slechts verwacht dat zij zullen streven naar het verkrijgen van algehele onafhankelijkheid. Hierbij zullen deze krachten echter danig moeten oppassen dat zij zich in spiritualibus slechts instellen op het O.L.A.S.-blok, omdat zij anders niet in staat zullen zijn - aldus de O.L.A.S.-resolutie - de gevaren van opslokking door het kapitalistisch imperialisme van de Verenigde Staten te vermijden.